

HOLLY BLACK

ROHKEUS

KEIJUMAA-TRILOGIA 2

Suomentanut J. Pekka Mäkelä

Karisto

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Kirjassa on lainattu seuraavia runoja ja teoksia:

Sivun 7 sitaatti Sara Teasdaleen runosta ”Alkemia”, 1915. Suom. Harri Huttunen.

Sivun 9 sitaatti Lewis Carrollin teoksesta *Alice peilintakamaassa*, 1871. Suom. Alice Martin.

Sivun 27 sitaatti X. J. Kennedyn runosta ”Street Moths”, teoksesta *The Lords of Misrule: Poems 1992– 2001*.

Sivun 44 sitaatti Anne Sextonin runosta ”Hänen kaltaisensa”, 1960. Suom. Anni Sumari.

Sivun 64 sitaatti Christina Rossettin runosta ”Goblin Market”, teoksesta *Goblin Market and Other Poems*, 1862.

Sivun 77 sitaatti Edgar Allan Poen runosta ”Korppi”, 1845. Suom. Valter Juva.

Sivun 94 sitaatti Philip K. Dickin vuonna 1978 pitämältä luennolta.

Sivun 115 sitaatti Siegfried Sassoonin runosta ”The Kiss”, teoksesta *The Old Huntsman and Other Poems*, 1917.

Sivun 138 sitaatti Paul Celanin runosta ”Kuolemanfuuga”, 1948. Suom. Aki Salmela.

Sivun 159 sitaatti William Blaken teoksesta *Taivaan ja helvetin avioliitto*, 1793. Suom. Tuomas Anhava.

Sivun 176 sitaatti William Shakespearen näytelmästä *Rikhard II*, 1595. Suom. Matti Rossi.

Sivun 193 sitaatti G. K. Chestertonin teoksesta *Oikea oppi*, 1908. Suom. Antti Nylén.

Sivun 208 sitaatti Oscar Wilden runosta ”In the Gold Room: A Harmony”, teoksesta *The Writings of Oscar Wilde*, 1907.

Sivun 219 sitaatti Roberto Calasson teoksesta *Kadmoksen ja Harmonian häät*, 1988. Suom. Elina Suolahti.

Sivun 238 sitaatti James Thurberin teoksesta *Further Fables for Our Time*, 1956.

Mikäli ei ole toisin mainittu, sitaatit on suomentanut J. Pekka Mäkelä

Englanninkielinen alkuteos *Valiant*

Copyright © 2005 by Holly Black

All rights reserved

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52908-8 (kovakantinen)

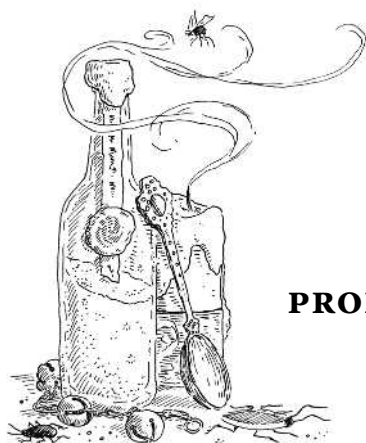
ISBN 978-951-1-53244-6 (pehmeäkantinen)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*Aviomiehelleni Theolle,
koska hän pitää ahdistuneista, vihaisista tytöistä*

PROLOGI

*Kukka ja lehti kertoi tään
kauniisti väritä kaikki
niin tuskan ohdakkeet vaihtaa saat
kultaan oikeaan*

– SARA TEASDALE: ”ALKEMIAA”

Puunainen tukehtui myrkkyyyn, hänen verensä jähmeä mahla poltti. Useimmat hänen lehdistään olivat jo pudonneet, mutta selässä oli vielä jäljellä joitakin mustuneita ja käpristyneitä. Hän kiskoi syvältä maasta juuriaan, pitkiä ja karvaisia kärhiä, jotka nytkähelivät loppusyksyn viileässä ilmassa.

Vuosien ajan hänen runkoaan oli ympäröinyt rauta-aita, jonka metallinlemu oli hänelle yhtä tuttu kuin mikä tahansa pikkuvaiva.

Rauta poltti häntä, kun hän raahasi juuriaan sen ylitse. Hän romahti jalkakäytävän betonille hitaat puuajatuksen tuskaa täynnä.

Kahta pientä koiraa kävelyttävä ihminen horjahti rakennuksen tiiliseinää vasten. Taksi pysähtyi jarrut ulvahtaen ja toittoti torveaan.

Pitkät oksat kaatoivat nurin pullon, kun puunainen kompuroidi kauemmaksi metallista. Hän tuijotti tummaa lasia sen vieressä katua pitkin, katsoi kuinka katkeran myrkyn pisaroita pirskahteli pullon suusta, näki tutun käsialan pienessä vahalla liimatussa paperisuikaleessa. Pullon sisällön olisi pitänyt vahvistaa häntä, ei tappaa. Hän yritti vielä kohottautua.

Toinen koirista alkoi haukkua.

Puunainen tunsikin myrkky vaikutti hänen sisällään, kuinka se tukahdutti hänen hengityksensä ja sekoitti hänen ajatuksensa. Hän oli ollut ryömimässä jonnekin, mutta enää hän ei muistanut minne. Hänen rungossaan kukki tummanvihreitä läikkiä, kuin ruhjeita.

”Ravus”, puunainen kuiskasi huulten kaarna murtuen. ”Ravus.”

1

*Täällä taas saa juosta minkä sinun
koivistasi lähtee, että pysyy samassa
paikassa. Jos haluaa toiseen paikkaan, saa
juosta ainakin kaksi kertaa niin kovaa.*

– LEWIS CARROLL: ALICE

PEILINTAKAMAASSA

Valerie Russell tunsi jonkin kylmän koskettavan ristiselkäänsä, kiepahti ympäri ja löi mitään ajattelematta. Läimäys osui ihoon. Limutölkki iskeytyi pukuhuoneen betonilattialle ja lähti vierimään, ja siitä roiskuva ruskeantahmea neste sihisi lammikoksi. Muut verkkareitaan pukevat tytöt vilkaisivat tilannetta ja alkoivat kikattaa.

Ruth nauroi kädet kohotettuina muka antautumisen merkiksi. ”Vitsi vitsi, oi sinä Kovanaamalan prinsessa Kovanaama.”

”Sori”, Val pakottautui sanomaan, mutta yhtäkkinen yllätyskiukku ei ollut ehtinyt kokonaan laantua ja hän tunsu itsensä ääliöksi. ”Mitäs sinä täällä teet? Minä luulin että sinä saat ihottumaa ilmassa leijuvasta hiestä.”

Ruth istahti vihreälle penkille ja näytti upealta vintage-tupakkatakissaan ja pitkässä samettihameessaan. Ruthin kulmat oli ajeltu ohuiksi viiruiksi, silmät rajattu mustalla kajalilla ja punaisella luomiväriellä. Hiukset kiilsivät mustina, juurista vaaleampina, ja palmikoissa oli violetteja säikeitä. Hän veti syvän henkosen neilikkasavukkeestaan ja puhalsi savua Valin joukkuetoverin suuntaan. ”Vain omasta hiestäni.”

Val pyöritteli silmiään ja hymyili. Val ja Ruth olivat olleet ystäviä aina – niin kauan että Val oli tottunut jäämään Ruthin varjoon, olemaan ”tavallinen”, se joka alusti nokkelat repliikit mutta ei laukaisut niitä. Siitä roolista hän tykkäsi, sillä se toi turvallisuutta. Hän oli Robin Ruthin Batmanille. Chewbacca hänen Han Sololleen.

Val kumartui potkaisemaan lenkkarit jaloistaan ja näki itsensä lokeronsa oven pikkupeilistä – oranssihtavien hiusten kiharoita kurkistelemassa vihreän bandanan alta.

Ruth oli värjännyt hiuksiaan viitosluokalta lähtien, ensin sellaisilla väreillä joita sai supermarketista, sitten merenneidonvihreän ja villakoiranpinkin kaltaisilla mielettömillä, kauniilla väreillä. Val oli värjännyt hiuksensa vain kerran, kaupasta ostetulla kastanjanruskealla, joka oli tummempaa ja sävykkäämpää kuin hänen oma kalvakka värinsä, mutta kotiaarestia hän oli saanut siitä huolimatta. Siihen aikaan äiti rankaisi häntä joka ikinen kerta kun hän teki mitään aikuistumiseen viittaavaa. Äiti ei halunnut hankkia hänellerintsikoita, ei halunnut että hän käyttäisi lyhyitä hameita eikä halunnut, että hän tapailisi poikia ennen kuin vasta high schoolissa. Nyt hän oli high schoolissa, ja yhtäkkiä äiti oli ryhtynyt tyrkyttämään meikkaus- ja deittailuneuvoja. Val oli kuitenkin tottunut sitomaan

hiukset bandanoilla sekä pukeutumaan farkkuihin ja t-paitoihin, eikä hän kaivannut muutoksia.

”Minulla on vähän tilastotietoa meidän jauhopussivauvaprojektiamme varten, ja jokunen nimiehdotus sille.” Ruth laski valtavan kuriirilaukkunsa olalta. Sen etuläpässä oli maalitahroja, nappeja ja tarroja – kulmistaan repsottava vaaleanpunainen kolmio, nappi johon oli kirjoitettu käsin ”Ei vieläkään kuningasta”, pienempi nappi jossa luki ”Jotkin asiat ovat olemassa uskoi niihin tai ei” ja toistakymmentä muuta. ”Ajattelin että sinä voisit tulla meille illalla ja voitaisiin edistää hommaa.”

”Ei onnistu”, Val vastasi. ”Ollaan menossa Tomin kanssa kaupunkiin katsomaan lätkämatsia treenien jälkeen.”

”Vau. Vaihteeksi jotain, mitä sinä haluat tehdä”, Ruth sanoi ja kieputti yhtä violettia palmikkoaan sormensa ympärille.

Val kurtisti kulmiaan. Ruthin äänessä oli selvästikin särmää, kun hän puhui Tomista. ”Eikö Tom sitten muka halua mennä?” Val kysyi. ”Onko hän sitten sanonut jotain?”

Ruth puisti päätään ja imaisi taas savukettaan. ”Ei. Ei. Ei mitään sellaista.”

”Ajattelin, että voitaisiin mennä pelin jälkeen Villageen, jos meillä on aikaa. Kävellä St. Mark’sin aukiolla.” Vasta muutama kuukausi sitten, kyläjuhilla, Tom oli polvistunut kiinnittämään Valin ristiselkään tarratatuoinnin ja nuollut kohdan märeksi ennen kuin painoi tatskan iholle. Nyt Valin oli vaikeaa saada häneltä edes suukkoa.

”Suurkaupungin yö. Miten romanttista.”

Ruth sanoi sen niin, että se kuulosti Valista romanttisen vastakohdalta. ”Mitä? Mikä sinua oikein vaivaa?”

”Ei mikään”, Ruth vastasi. ”Taisin vain ajatella muita asioita.” Hän leyhytteli itseään kädellä. ”Niin paljon puolialastomia tyttöjä yhdessä paikassa.”

Val nyökkäsi, mutta ei kovin vakuuttuneena.

”Katsoitko niitä chatteja mistä minä puhuin? Löysitkö sen, missä oli tilastotietoa kahden äidin perheistä? Siis tätä projektia varten?”

”Ei onnistunut. Minä kaivan ne huomenna, jooahan?” Val pyöritteli silmiään. ”Äiti on koneella kaiken aikaa. Hänellä on joku uusi nettipaikaystävä.”

Ruth päästi yökkäysään.

”Mitä?” Val kysyi. ”Minä luulin että sinä kannatit nettiromansseja. Etkös se ollut juuri sinä jotka väitit että siinä oli todellista mielen rakkautta? Aitoa henkisyttä vailla lihan haittaa?”

”Toivottavasti en.” Ruth painoi kämmenselkensä otsaa vasten ja kallistui taaksepäin muka pyöryttämisillään. Äkkiä hän valpastui ja oikaisi itsensä. ”Hei, onko sinulla kumilenkki poninhännässä? Se repii hiukset pilalle. Tule tänne. Minulla taitaa olla hiusdonitsi ja harja.”

Val asettui kahareisin penkille Ruthin eteen ja antoi tämän laittaa hiuksiaan. ”Auts. Sinähän pahennat asiaa.”

”Hyvä on, itkupilli.” Ruth sujautti Valin tukan hiusdonitsin läpi ja kiristi poninhännän niin tiukalle että, Val arveli tuntevansa kuinka niskan ohuet hiukset katkeilivat.

Jennifer käveli heidän luokseen ja nojasi lacrosse-mailaansa. Hän oli arkisen näköinen, isoluinen tyttö, joka oli ollut Valin koulukaveri lastentarhasta alkaen. Hän näytti aina luonnottoman puhtaalta kiiltävistä hiuksista hohtavan valkoisiin polvisukkiin ja rypyttömiin shortseihin saakka. Hän oli myös joukkueen kapteeni. ”Kuulkaas nyt, menkää muualle vehtaamaan.”

”Pelkäätkö että se on tarttuvaa?” Ruth kysyi lempeällä äänellä.

”Haista Jen paska”, Val sanoi vähemmän nokkelasti ja hetkeä liian myöhään.

”Ei täällä saa polttaa”, Jen sanoi, mutta hän ei katsonut Ruthia. Hän katsoi Valin verkkareita. Tom oli koristellut toisen puolen piir-

tämällä spriitussilla koko lahkeen mittaisen gargoilin. Toisessa lahkeessa oli enimmäkseen iskulauseita ja kaikenlaista sattumanvaraista, mitä Val oli kirjoitellut erilaisilla kynillä. Verkkarit eivät varmaankaan vastanneet Jenin näkemystä asianmukaisesta treeni-vaatetuksesta.

”Ei sillä väliä. Pitää muutenkin mennä.” Ruth tumpasi savukkeensa penkkiin ja poltti puuhun kraatterin. ”Val, nähdään. Luuseri hei, nähdään.”

”Mikä sinua oikein vaivaa?” Jennifer kysyi hiljaa, aivan kuin hän olisi todella halunnut Valin ystäväkseen. ”Miksi sinä hengaillet tuon tyyppin kanssa? Etkö sinä muka huomaa, millainen friikki hän on?”

Val katseli lattiaa ja kuuli mielessään sen mitä Jen ei sanonut: *Etkö sinä muka tiedä että kummallisten tyyppien kanssa hengaillevat ihmiset eivät pärjää urheilussa? Saanko minä sinut kuumaksi? Mikset sinä lähde joukkueesta ennen kuin meidän on pakko antaa sinulle potkut?*

Jos elämä olisi tietokonepeliä, Val olisi lennättänyt Jenin ilmaan yhdellä liikkeellä ja paiskannut tämän seinää vasten kahdella lacrosse-mailan heilautuksella. Jos elämä tosiaan olisi tietokonepeliä, Val olisi tietysti joutunut tekemään sen bikineissä ja jättiläistisseissä, joista kumpikin olisi tehty erikseen animoiduista monikulmioista.

Todellisessa tosielämässä Val puri huultaan ja kohautti olkiaan, mutta puristi kätensä nyrkkiin. Hän oli joutunut tappeluun jo kaksi kertaa joukkueeseen liittymisensä jälkeen, eikä kolmanteen ollut enää varaa.

”Mitä? Hoitaako se sinun tyttöystäväsi puhumisen sinun puolestasi?”

Val tärytti Jeniä päin naamaa.

Valerien rystysiä poltteli, kun hän pudotti reppunsa ja lacrosse-mailansa jo ennestäänkin sotkuiselle lattialle omassa huoneessaan. Hän penkoi vaatteitaan ja nappasi alushousut ja urheilurintsikat, jotka saivat hänen rintamuksensa näyttämään vieläkin litteämmältä kuin se oli. Napattuaan vielä pyykkikasasta mustat housut, jotka olivat luultavasti puhtaat, ja vihreän hupparin hän löntysteli kohti käytävää, jolloin nappulakengät ruhjoivat satukirjoja irti kansistaan ja likasivat siellä täällä lojuvia tietokonepelien koteloida. Hän kuuli muovin murtuvan kantapäiden alla ja yritti potkia edes muutamia syrjemmälle.

Kylpyhuoneessa hän riisui univormunsa. Hangattuaan pesulapulla kainaloita ja lisättyään deodoranttia hän alkoi kiskoa vaatteita päälleen ja tutkiskeli vain pikaisesti rystysten ruhjeita.

”Tämä oli viimeinen pisara”, valmentaja oli sanonut. Val oli odotellut tämän työhuoneessa kolme varttia kaikkien muiden harjoittellessa, ja kun valmentaja lopulta tuli sisään, Val näki mitä tämä aikoi sanoa ennen kuin hän ehti avata suutaan. ”Ei meillä ole varaa pitää sinua joukkueessa. Sinä vaikutat kaikkien toverihenkeen. Meidän pitää olla yhtenäinen yksikkö jolla on yksi ainoa tavoite – voittaminen. Kai sinä sen tajuat?”

Kuului yksi ainoa koputus ennen kuin ovi aukeni. Äiti seisoivä aukossa täydellisesti manikyroitu käsi yhä ovenkahvalla. ”Mitäs sinun kasvoillesi on käynyt?”

Val imaisi haljennutta huulta suun sisään ja tutkiskeli sitä peilistä. Sen hän oli unohtanut. ”Ei mitään. Treenihaaveri.”

”Sinä olet ihan kamalan näköinen.” Äiti ahtautui sisään niin, että he molemmat heijastuivat samasta peilistä, ja ravisteli vast-

ikään raidoitettua vaaleaa polkkatukkaansa. Aina kampaajalle mennessään hän tuntui lisäävän yhä useampia ja kirkkaampia raitoja, ja alkuperäinen ruskea tuntui hukkuvan keltaiseen vuokseen.

”Kiitti vain.” Val tuhahti vain vähän ärtyneenä. ”Minä olen myöhässä. Myöhässä. Myöhässä. Myöhässä. Niin kuin se valkea kani.”

”Odota vähän.” Äiti kääntyi ja asteli kylpyhuoneesta. Val seurasi häntä katseellaan käytävän raidalliseen tapettiin ja perhevalokuvaan asti. Äiti missikandidaattina. Valerie hammasrautoineen sohvalla äidin vieressä. Mummi ja vaari ravintolansa edessä. Taas Valerie, tällä kertaa isän kotona sylissään vauvaikäinen pikkusiskopuoli. Jähmettyneiden kasvojen hymyt näyttivät sarjakuvamaisilta ja paljaat hampaat liian valkoisilta.

Hetkeä myöhemmin äiti palasi kantaen seepraraidallista meikkilaukkua. ”Pysy aloillasi.”

Valerie mulkaisi solmiessaan vihreiden suosikki-Conversejensa nauhoja. ”Ei ole aikaa. Tom tulee minä hetkenä hyvänsä.” Hän ei ollut muistanut laittaa kelloaan ranteeseen, joten hän siirsi äidin puseron hihaa syrjään ja katsoi tämän kelloa. Hän oli jo enemmän kuin vain myöhässä.

”Tom kyllä pääsee itsekin sisään.” Valerien äiti koukkasi sormensa paksua, vaaleanruskeaa voidetta ja alkoi lempeästi töpsötellä sitä Valin silmäanalusiin.

”Se on *huuli* joka on halki”, Val protestoi. Hän ei pitänyt meikkaamisesta. Aina kun hän nauroi, hän sai kyyneleitä silmiinsä, jolloin meikki valui kuin hän olisi itkenyt.

”Vähän väriä tekee kyllä hyvää sinun kasvoillesi. Newyorkilaiset laittautuvat huolellisesti.”

”Äiti, se on pelkkä lätkämätsi eikä mikään ooppera.”

Äidiltä pääsi aivan tietynlainen huokaus, juuri sellainen joka tuntui tarkoittavan, että vielä jonakin päivänä Valille selviäisi, miten

väärässä tämä oli. Hän pyyhkäisi Valin kasvoille värillistä puuteria ja sitten väritöntä puuteria. Sen jälkeen silmien ympärille pöllähti lisää puuteria. Val muisti viimekesäiset koulun päättäjäistanssiaiset ja toivoi ettei äiti yrittäisi luoda uudestaan sitä typerää hohtelua hänen kasvoilleen. Lopulta äiti todella siveli huulipunaa Valin suulle. Se sai haavan kirvelemään.

”Onko valmista?” Val kysyi kun äiti siirtyi maskaraan. Sivusilmäys äidin kelloon osoitti, että juna lähtisi varttitunnin päästä. ”Voi paska! Pitää mennä. Missä hitossa hän oikein on?”

”Kyllä sinä tiedät, millainen Tom joskus on”, äiti sanoi.

”Mitä sinä *sillä* tarkoitat?” Val ei tiennyt, miksi äidin piti aina esittää tuntevansa Valin ystävät paremmin kuin Val itse.

”Hän on poika.” Äiti puisti päätään. ”Vastuuntunnoton.”

Valerie kalasti kännykkänsä repusta ja selasi esiin Tomin nimen. Puhelu meni suoraan vastaajaan. Val katkaisi puhelun. Omaan huoneeseensa palattuaan hän katsoi ikkunasta ohi naapurin pihatien vanerirampilla skeittailevien kakaroiden. Tomin kömpelöä Caprice Classicia ei näkynyt.

Hän soitti uudelleen. Vastaaja.

”Tom täällä. Bela Lugosi on kuollut mutta minä en. Jätä viesti.”

”Ei kannattaisi soittaa tuolla tavalla”, äiti sanoi seurattuaan häntä huoneeseen. ”Kun Tom laittaa puhelimeensa taas virrat päälle, hän näkee montako puhelua on tullut ja kuka on soittanut.”

”En minä piittaa siitä mitä hän näkee”, Val sanoi painikkeita tökkien. ”Tämä on joka tapauksessa vihoviimeinen kerta.”

Äiti oikaisi itsensä tyttärensä vuoteelle ja alkoi rajata ruskealla kynällä omia huuliaan. Hän tunsu suunsa muodon niin hyvin, ettei vaivautunut käyttämään peiliä.

”Tom”, Valerie sanoi vastaajaan. ”Minä lähden kävelemään juna-asemalle. Älä vaivaudu tarjoamaan kyytiä. Tavataan laitu-

rilla. Jos ei nähdä siellä, minä menen junaan ja etsin sinut Gardessa.”

Äiti kurtisti kulmiaan. ”Onkohan nyt ihan turvallista mennä kaupunkiin yksinään?”

”Jos me emme ehdi tähän junaan, me myöhästymme pelistä.”

”No ota ainakin tämä huulipuna.” Äiti penkoi laukkuaan ja ojensi pitkulaisen esineen Valille.

”Mitäs apua tästä on?” Val mutisi ja heilautti repun olalleen. Puhelin oli yhä tiukasti kädessä ja sen muovi oli otteesta kuumentunut.

Äiti hymyili. ”Minulla on illalla asunonäyttö. Kai sinulla on avaimet?”

”Tietysti”, Val vastasi. Hän antoi äidille poskisuukon parfyymia ja hiuskiinnettä hengittäen. Jäljelle jäi punaruskea huulten kuvio. ”Jos Tom tulee, kerro että minä lähdin jo. Ja kerro hänelle että hän on mulkku.”

Äiti hymyili, mutta ilmeessä oli jotakin kiusaantunutta. ”Odota”, hän sanoi. ”Kyllä sinun pitäisi odottaa häntä.”

”En minä voi”, Val vastasi. ”Minähän kerroin jo, että olen lähdössä.”

Sen sanottuaan hän ampaisi alas portaita, ulos ovesta ja pienen nurmikon yli. Asemalle oli lyhyt kävelymatka ja viileä ilma tuntui hyvältä. Oli mukava tehdä jotakin muuta kuin vain odottaa.

Aseman parkkipaikan asfaltti oli edelleen märkää edellispäivän sateen jäljiltä ja pilvistä turvonnut taivas lupaili lisää. Hän ehti laiturille juuri kun juna pysähtyi ja lennätti pilven kuumaa, löyhkäävää ilmaa.

Valerie epäröi. Entä jos Tom oli unohtanut puhelimensa ja odoteli häntä kotona? Jos Val lähtisi nyt ja Tom tulisi seuraavalla junalla, he eivät ehkä löytäisi toisiaan. Molemmat liput olivat Valilla. Ehkä

hän voisi jättää Tomin lipun kassalle, mutta Tom ei ehkä tajuaisi kysyä sieltä. Ja vaikka kaikki menisikin hyvin, Tom murjottaisi yhtä kaikki. Kun tai jos hän lopultakin ilmestyisi paikalle, häntä ei huvittaisi mikään muu kuin riitelemine. Val ei tiennyt mihin he voisivat mennä, mutta hän oli toivonut että he löytäisivät jonkin paikan jossa voisivat olla vähän aikaa kahden kesken.

Hän puraisi peukalonpään ihoa, sai otteen kynsipiikistä ja veti sitten niin että pieni kaistale ihoa irtosi. Se oli merkillisen tyydyttävää, huolimatta siitä että pintaan kohosi pikku pisara verta, mutta hänen nuolaistessaan sitä iho maistui kitkerältä.

Lopulta junan ovet sulkeutuivat ja päättivät epävarmuuden. Valerie katseli sen lähtöä asemalta ja kääntyi sitten hitaasti kävelemään kohtia kohti. Hän oli helpottunut ja ärtynyt huomattessaan Tomin auton äidin Miatan vieressä pihatiellä. Missä Tom oli oikein ollut? Val kiristi kävelyvauhtia ja kiskaisi oven auki.

Sitten hän jähmettyi. Verkko-ovi lipesi hänen sormistaan ja paukahti kiinni. Verkon läpi hän erotti äidin etukumarassa valkoisella sohvalle, kirkkaansinisen puseron napit auki rintaliivien yläosan kohdalle saakka. Tom oli polvillaan lattialla ja ojensi irokeesitukkaista päätänsä suudellakseen äitiä. Hänen lohkeilleet, mustaksi lakatut kyntensä hamuilivat äidin puseron loppuja nappeja. Molemmat hätkähtivät oven paukahdusta ja kääntyivät katsomaan Valia kasvot ilmeettöminä, Tomin suu huulipunaa sotkemana. Valin katse siirtyi jotenkin heidän ohitseensa kohti kuihtuneita päivänkakkaroita, jotka hän oli saanut Tomilta heidän seurustelunsa neljän kuukauden merkkipäivän kunniaksi. Kukut nököttivät television päällä, minne Val oli jättänyt ne viikkoja sitten. Äiti oli halunnut että Val heittäisi ne menemään, mutta hän oli unohtanut. Hän näki maljakon lasin läpi niiden varret, joiden homeiset alaosat lilluivat seisoneessa vedessä.

Valerien äidiltä pääsi tukahtunut äännähdys ja hän yritti kompuroida jaloilleen kiskoen puseroaan kiinni.

”No voi vittu”, Tom sanoi ja puoliksi retkahti vaaleanruskealle kokolattiamatolle.

Val halusi sanoa jotakin viiltävää, jotakin mikä polttaisi molemmat tuhkaksi siihen paikkaan, mutta sanat eivät suostuneet tulemaan. Hän kääntyi ja käveli pois.

”Valerie!” äiti huusi ja kuulosti pikemminkin epätoivoiselta kuin käskevältä. Val katsoi taakseen ja näki äidin oviaukossa, Tomin varjona tämän takana. Valerie ryntäsi juoksuun reppu paukkuen lantiota vasten. Vauhti hidastui vasta kun hän oli taas asemalla. Siellä hän kyyhötti betonisella jalkakäytävällä ja repi kuihtuneita rikkaruohoja samalla kun soitti Ruthille.

Ruth vastasi. Hän kuulosti nauravaiselta. ”Haloo?”

”Minä täällä”, Val sanoi. Hän odotti äänensä värisevän, mutta se kuulosti elottomalta ja tunteettomalta.

”Heippa”, Ruth sanoi. ”Missä sinä olet?”

Val alkoi tuntea kyynelten polttavan silmäkulmassa, mutta sanat tulivat edelleen vakaalla äänellä. ”Minulle selvisi jotain Tomista ja äidistä –”

”Voi paska!” Ruth keskeytti.

Valerie vaiken hetkeksi, kun kauhu teki raajoista raskaita. ”Tiedätkö sinä siitä jotain? Tiedätkö sinä mistä minä puhun?”

”Onneksi se selvisi sinulle”, Ruth sanoi niin nopeasti että sanat melkein kompastelivat toisiinsa. ”Minä halusin kertoa sinulle, mutta äitisi ruinasia etten kertoisi. Hän pakotti minut vannomaan, etten kerro.”

”Hänkö kertoi sinulle?” Val tunsu itsensä aivan erityisen typeräksi, mutta silti hän ei vain voinut ihan uskoa, että ymmärsi Ruthin sanat oikein. ”Sinäkö tiesit?”

”Ei hän suostunut puhumaan mistään muusta sen jälkeen kun hänelle selvisi, että Tom oli lipsauttanut sen.” Ruth nauroi ja vaikenin sitten kiusaantuneena. ”Ei sillä että sitä olisi kestänyt kauaa tai mitään sellaista. Ihan totta. Olisin minä sanonut jotain, mutta äitisi lupasi että hän puhuu sinulle. Minä jopa sanoin hänelle, että minä kerron – mutta hän väitti että kiistäisi koko jutun. Ja minä yritin antaa sinulle vihjeitä.”

”Mitä ihmeen vihjeitä?” Äkkiä Valia pyöräytti. Hän sulki silmänsä.

”No minähän sanoin, että sinun pitäisi katsoa vanhat chattiviestit, muistat kai? Kuule, ei sillä väliä. Onneksi hän sentään kertoi lopulta.”

”Ei hän kertonut”, Valerie sanoi.

Hiljaisuutta kesti pitkään. Hän kuuli Ruthin hengityksen. ”Ole kiltti äläkä ole vihainen”, Ruth lopulta sanoi. ”En minä voinut kertoa. En minä voinut olla se joka sinulle kertoo.”

Val napsautti puhelimen kiinni. Hän potkaisi irrallisen asfalttimurikan lätäkköön ja potkaisi sitten lätäkköä. Hänen peilikuvansa sumeni, ja ainoa mitä näkyi selvästi oli hänen suunsa, punainen viiva kalpeissa kasvoissa. Hän pyyhki suutaan, mutta väri vain levisi.

Seuraavan junan saapuessa hän nousi siihen, liukui halkeilleelle oranssinväriselle istuimelle ja painoi otsansa viileää muovikkunaa vasten. Hänen puhelimensa surisi ja hän sammutti sen näyttöä katsomatta. Mutta kääntyessään taas ikkunaan päin Val näki heijastuksessa äitinsä. Häneltä kesti hetken tajuta katsovansa itseään meikatuna. Vihan vimmoissaan hän käveli kovaa vauhtia junan vessaan.

Isossa, nuhjuisessa huoneessa oli tahmea muovilattia ja kovamuoviseinät. Virtsan lemu sekoittui kukkaiskemikaalien hajuun. Seinää koristivat pienet hylättyjen purukumien möykyt.

Val istahti pöntönkannelle ja pakotti itsensä rentoutumaan, vetämään löyhkäävää ilmaa syvälle henkeen. Kynnet kaivautuivat käsi-varsiensa lihaan, ja jostakin syystä se sai hänet tuntemaan olonsa vähän paremmaksi, että hän hallitsi itsensä vähän paremmin.

Oman vihan voima yllätti hänet. Se huokui hänen ylitseen ja hän alkoi pelätä, että hän saattaisi ruveta rääkymään konduktöörille tai kaikille junamatkustajalle. Hän ei voinut edes kuvitella, että jaksaisi hillitä itseään koko junamatkan ajan. Hän oli jo aivan uuvuksissa yrittäessään pitää itseään koossa.

Hän hieroi kasvojaan ja katsoi punaruskean huulipunaa raidoitettua kämmeniään, jotka vapisivat hieman. Val avasi repun vetoketjun ja kaatoi sisällön saastaiselle lattialle junan huojahdellessa eteenpäin.

Muovilattialle kolisi hänen kameransa ja pari rullaa filmiä, koulusta saatu kirja – *Hamlet* – joka hänen olisi pitänyt jo lukea, pari hiusdonitsia, ruttuinen purkkapaketti ja matkameikkipussi, jonka hän oli saanut äidiltä viime syntymäpäivänä. Hän sähläsi sen auki – pinsetit, kynsisakset ja karvanpoistohöylä kimaltelivat himmeässä valossa. Valerie tarttui saksiin ja tunnusteli pieniä, teräviä kärkiä. Hän nousi seisomaan ja katsoi peilikuvaansa. Hän tarttui hius-tupsuun ja alkoi saksia.

Kun hän sai homman tehtyä, lenkkareiden ympärillä pyöri hiuskiehkuroita kuin kuparinvärisiä käärmeitä. Val silitteli kaljua päätänsä. Se oli liukas vaaleanpunaisesta käsisaippuasta ja tuntui karhealta kuin kissan kieli. Hän tuijotti omaa, oudoksi ja koruttomaksi muuttunutta peilikuvaansa, järkähtämätöntä katsetta ja tiukaksi viiruksi puristunutta suuta. Poskille oli tarttunut hiushaivenia kuin ohuita metallilanganpätkiä. Hetken ajan hän ei ollut varma siitä, mitä peilikuvan kasvot ajattelivat.

Höylä ja kynsisakset kolisivat pesualtaaseen kun juna pysähtyi uudelle asemalle. Vesi loiskui vessanpöntössä.

”Haloo?” joku huusi oven takaa. ”Mitä siellä oikein tapahtuu?”

”Hetki vain”, Val huikkasi takaisin. Hän huuhteli höylän hanan alla ja sulloi sen takaisin reppuun. Sen hän heilautti olalleen ja otti

sitten nipun vessapaperia, kostutti sen ja kyykistyi pyyhkimään hiukset lattialta.

Noustessaan seisomaan hän huomasi jälleen peilin. Hetken ajan näytti siltä kuin häntä olisi tuijottanut nuori mies, niin herkkäpiirteinen, ettei Val uskonut tämän kykenevän pitämään puoliaan. Hän räpäytti silmiään, avasi oven ja astui junan käytävälle.

Hän käveli takaisin omalle paikalleen ja tunsu muiden matkustajien säpsähtävät katseet kulkiessaan heidän ohitse. Hän tuijotti ikkunasta ohi lipuvia esikaupunkilaisnurmikkoja, kunnes juna sukelsi tunneliin eikä hän nähnyt ikkunassa muuta kuin uuden, vieraan peilikuvansa.

Juna saapui maanalaiselle asemalle ja Val astui pakokaasuilta lemuavalle laiturille. Hän kapusi kapeita, pysähtyneitä liukuportaita ihmisjoukon puristuksessa. Penn Station pursusi työmatkalaisia, jotka katsoivat alas ohittaessaan toisiaan, ja kojuja joissa myytiin riipuksia, huiveja ja vaihtuvissa väreissä hohtavia kuituoptisia kukkasia. Valerie pitäytyi seinän vieressä, ohitti sanomalehden alla nukkuvan saastaisen miehen ja joukon reppuselkäisiä tyttöjä, jotka kiljuivat toisilleen saksaksi.

Valin junassa tuntema viha oli hiipunut, ja hän kulki aseman halki kuin unissakävelijä.

Madison Square Gardeniin veivät toiset liukuportaat taksijonon sekä sokeroituja maapähkinöitä ja makkaroita myyvien kojujen ohitse. Joku mies ojensi hänelle lentolehtisen ja hän yritti antaa sitä takaisin, mutta mies oli jo ohittanut hänet. Valin kädessä oli nyt